

Το Αμόνι των Δυνάμεων

Σε καιρούς που η κοινωνία μεταβάλλεται με γρήγορους ρυθμούς, δεν πρέπει να επιτρέπουμε μια αδιέξοδη κατεύθυνση, αλλά να πυροδοτούμε τις καταστάσεις σαν ένα αμόνι που σφυρηλατείται μέχρι να ξεχυθούν οι δυνάμεις που κρύβονται μέσα του.

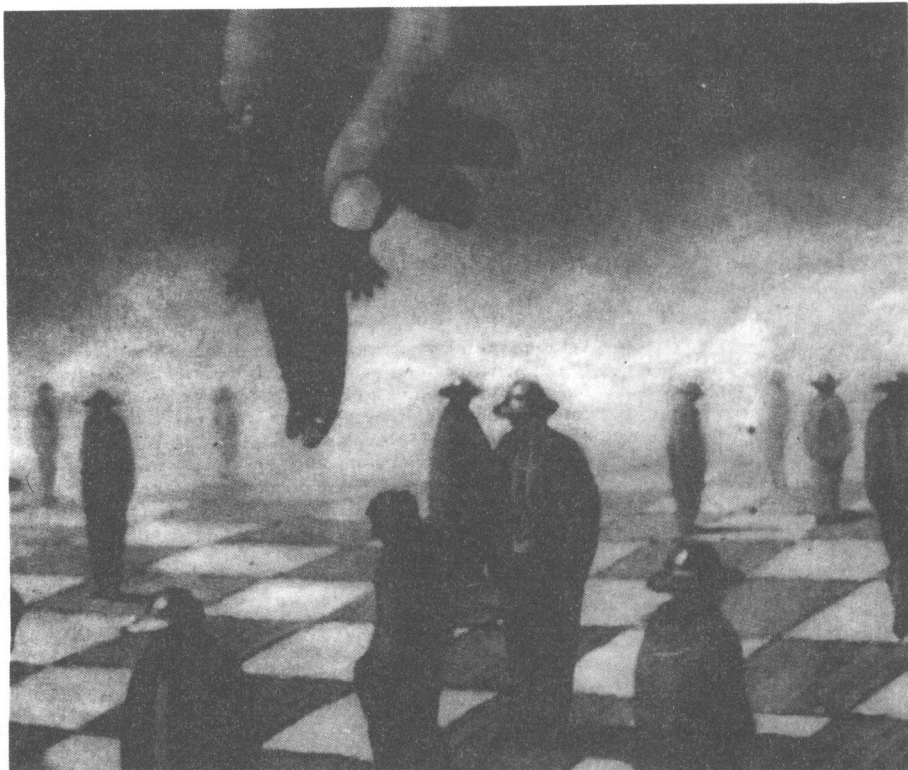
Για τις αγροτικές κινητοποιήσεις

Μετά την αντιπαράθεση αγροτών - κυβέρνησης τις τελευταίες 25 ημέρες, μετά το κλείσιμο κεντρικών αρτηριών σε ολόκληρη τη χώρα, μετά από δυναμικούς λόγους και προειδοποιήσεις από τις δυο πλευρές και μετά από μια διαδήλωση στην Αθήνα, άρχισαν να διαφαίνονται κάποιες πτυχές αυτών των κινητοποιήσεων και του παρασκήνιου τους που ίσως αρχικά να μην ήταν τόσο ορατές.

Βέβαια, ήδη εδώ και μια βδομάδα φαινόταν ότι η δυναμική της κινητοποίησης αυτής σιγά σιγά μειώνονταν και αναπόφευκτα θα λύνονταν τα μπλόκα. Ποιοι παράγοντες όμως θα συνέλαβαν σε αυτό;

Σίγουρα η κυβερνητική πολιτική - Τακτική πότε αδιάλλακτη και πότε αναζητώντας τον «διάλογο», χρησιμοποίησε στο έπακρο όλους τους μηχανισμούς της, αφενός για να τρανάρει τη δυναμική της αγροτικής κινητοποίησης και αφετέρου να παρουσιάσει τους αγρότες ως αδιάλλακτους και παράλογους. Θα ήμασταν αφελείς αν πιστεύαμε ότι το εξευρωπαϊσμένο ΠΑΣΟΚ θα έβαζε πάνω από τις επιταγές της ΕΟΚ και του Μάαστριχτ, τις ζωπικές ανάγκες των αγροτών.

Τα ΜΜΕ για άλλη μια φορά κατόρθωσαν να βάλουν στην μέγγενη τους ένα κοινωνικό αγώνα, να τον παραμορφώσουν και να τον παρουσιάσουν έτσι όπως βολεύει τα αφεντικά τους. Μας φλόμωσαν λοιπόν με απειλή καταστροφής της εθνικής

οικονομίας, με ελλείψεις σε προϊόντα πρώτης ανάγκης και παρουσίασαν όλο τον υπόλοιπο κόσμο δυσαρεστημένο και εξαγριωμένο με την συνεχιζόμενη ταλαιπωρία του από το κλείσιμο των δρόμων.

«Και προς μεγάλη μας έκπληξη» η τοποθέτηση των συνδικαλιστών (σε συνδιάσκεψη της ΓΕΣΕΕ) απέναντι στον αγροτικό αγώνα, ήταν αρνητική και εχθρική. Συνηθισμένο φαινόμενο πια όλες αυτές οι συνδικαλιστικές οργανώσεις να προσπαθούν να συμβιβάσουν τα ασυμβίβαστα στο όνομα της τάξης και της ομαλής λειτουργίας, αφού «είναι αντιδημοκρατικό οι λίγοι να στέκονται εμπόδιο στους πολλούς».

Από το χορό όμως δεν ήταν δυνατόν να λείπει το κόμμα με το

επαναστατικό - λαϊκό προφίλ, ο λόγος βέβαια για το ΚΚΕ. Το οποίο αποβλέποντας κυρίως στο φλέγον ζήτημα: τον προϋπολογισμό που θα συζητιόταν στην βουλή και υπολογίζοντας στην σχετική επιρροή του στην Θεσσαλία, θέλησε να κατελώσει για άλλη μια φορά έναν κοινωνικό αγώνα (στη προκείμενη περίπτωση αυτόν των αγροτών). Και ενώ αρχικά η Παπαρήγα και άλλα στελέχη του κόμματος, τα οποία ανήκουν στις κατά τόπου συντονιστικές επιτροπές, επικροτούσαν και ενθάρρυναν τον αγώνα των αγροτών, έπειτα άρχισαν να μιλούν για εύρεση «διεξόδων», «διαφορετικές μορφές πάλης» και για μια «έντιμη έξοδο που θα επιτρέψει την συνέχεια και αποτελεσματικότητα του αγώνα».

θέματα: Για τις αγροτικές κινητοποιήσεις - Η ωραία (φύση) και το (πολεοδομικό) τέρμας - Μαθητές για κατανάλωση - Σπύρος Δαπέργολας απεργία πεινάς

Για άλλη μια φορά το ΚΚΕ έκανε μια μικρή επίδειξη δύναμης, όχι όμως χωρίς εσωτερικές διαμάχες. Πολλοί ήταν αυτοί που βρήκαν την ευκαιρία να καπηλευτούν τον δίκαιο αναμφίβολα αγροτικό αγώνα.

Και από την πλευρά των αγροτών όμως δεν υπήρξε μια σαφή και συγκροτημένη στάση και αντιμετώπιση των ιδίων τους των προβλημάτων. Πως εξηγείται άλλωστε από τη μια να δηλώνουν αποφασισμένη να παραμείνουν τα μπλόκα και από την άλλη σε ψηφοφορίες και συνεδριάσεις των συντονιστικών επιτροπών πότε να αποφασίζουν να φύγουν και πότε να παραμείνουν. Πως εξηγείται επίσης ότι μετά την απόφαση της Πανθεσσαλικής επιτροπής να αποχωρίσουν, πληροφορήθηκαν αμέσως όλα τα μπλόκα εκτός από αυτό της Βιοκαρπέντ οι ίδιοι οι Καρδιτσιώτες πληροφορήθηκαν το γεγονός της αποχώρησής τους από το ραδιόφωνο!

Ο αγώνας των αγροτών δεν είχε ταξικό χαρακτήρα, ούτε έθιξε γενικότερα προβλήματα όλων των κοινωνικών στρωμάτων. Τα αιτήματα τους ήταν κυρίως οικονομικού χαρακτήρα και δεν έθιγαν άλλα φλέγοντα ζητήματα όπως η ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ και ό,τι απορρέει από αυτή, που στην ουσία σε μεγάλο βαθμό ευθύνεται για την κατάσταση τους. Παρόλα αυτά κανένα από τα αιτήματα τους δεν έδειχνε την σαφή αντίρρηση και άρνηση συμμερφωσής τους με τις Ευρωπαϊκές επιταγές. Αυτό το φανερώνει άλλωστε και η περιορισμένη συμμετοχή τους σε όλη την διάρκεια της κινητοποίησης.

Είναι ίσος ελπιδοφόρο ότι τα αιτήματα τους έγιναν ευρύτερα γνωστά και ότι ο αγώνας τους έτυχε της συμπαράστασης και της αλληλεγγύης και άλλων κοινωνικών στρωμάτων. Σημασία έχει οι ίδιοι οι αγρότες, και αυτοί που κάθε φορά αγωνίζονται και διεκδικούν, να κατανοήσουν ότι με βραχυπρόθεσμους και ιδιοτελείς στόχους χωρίς ευρύτερα κοινωνικά προτάγματα που να αφορούν όλους, δεν πρόκειται ποτέ να κατακτηθεί τίποτα για κανένα.

Εν όψη λοιπόν των νέων κινητοποιήσεων (Εκπαιδευτικοί - Αγρότες - ΑΔΕΔΗ...)ας ελπίσουμε ότι οι απεργοί δε θα γίνουν πάλι βορά των συνδικαλιστικών οργανώσεων και των εργατοπατέρων αλλά ο αγώνας τους θα είναι μαζικός, δυναμικός, ταξικός και ανατρεπτικός.

★★★★

Η ωραία (φύση) και το (πολεοδομικό) τέρας

«Οι γειτονίες που κατασκευάστηκαν πρόσφατα, δεν έχουν παρά μόνο δυο θέματα που κυριαρχούν πάνω στο σύνολο: την κυκλοφορία των αυτοκινήτων και την άνεση μέσα στο σπίτι σου. Είναι η φτωχή έκφραση της αστικής ευτυχίας, ενώ λείπει κάθε προδιάθεση για παιχνίδι. Μπρος στην αναγκαιότητα γρήγορης κατασκευής ολόκληρων πόλεων, χτίζουμε νεκροταφεία από μπετόν-αρμέ, όπου μεγάλες μάζες του πληθυσμού είναι καταδικασμένες να πλήττουν μέχρι θανάτου.»

(Konstant)

Το αεροδρόμιο των Σπάτων (Α.Τ.Σ.) αποτελεί σήμερα το μεγαλύτερο κατασκευαστικό έργο σε όλη την Ευρώπη. Την κατασκευή του αεροδρομίου έχει αναλάβει η Γερμανική εταιρία HOCHTIEF, ενώ ο κύριος χρηματοδότης του έργου είναι η Ε.Ο.Κ.. Το κυριότερο επιχείρημα που χρησιμοποιείται για να πειστεί η Ελληνική κοινωνία περί της «χρησιμότητας» αυτού του έργου είναι ότι τα σημερινά αεροδρόμια δεν καλύπτουν τις ανάγκες της χώρας, ιδίως κατά την τουριστική περίοδο.

Είναι όμως διατεθειμένη η Ε.Ο.Κ. να χρηματοδοτεί ένα τέτοιο έργο με εκατοντάδες δισεκατομμύρια για το «καλό του Ελληνικού τουρισμού»; Σίγουρα όχι.

Η Ε.Ο.Κ., στα πλαίσια της ενιαίας αγοράς που στήνει σε όλη την έκταση των κρατών-μελών της, διαθέτει ένα κεντρικό σχεδιασμό σχετικά με την παραγωγή, την μεταφορά και την πώληση των εμπορευμάτων. Μέσα σε αυτόν τον σχεδιασμό ανήκει και η κατασκευή του Α.Τ.Σ. που θα εξυπηρετεί βασικά εμπορικές συναλλαγές μεγάλων ευρωπαϊκών εταιριών. Πρέπει ακόμα να επισημανθεί ότι το Α.Τ.Σ. θα συνοδεύεται από κτιριακές εγκαταστάσεις (εμπορικές, τελωνειακές, κλπ.) οι οποίες θα καταλαμβάνουν και αυτές με την σειρά τους τεράστιες εκτάσεις της περιοχής. Η σύνδεση του συγκροτήματος του αεροδρομίου και τον λοιπών εγκαταστάσεων με την αθηναϊκή μεγαλούπολη θα γίνεται με μεγάλες λεωφόρους ταχείας κυκλοφορίας, μεταξύ των οποίων και αυτή του Σταυρού-Ελευσίνας που θα κόβει στα δυο την περιοχή του Χαλανδρίου.

Έτσι λοιπόν η Αττική και πόσο μάλλον η μεγαλύτερη πληγή της, η Αθήνα οδηγείται ακόμα πιο κοντά στην ολοκλήρωση της καταστροφής του φυσικού της περιβάλλοντος. Μετά την χαώδη οικιστική επέκταση της Αθηνάς και τη σχεδόν μόνιμη εγκαθίδρυση του νέφους από πάνω της, μετά την καταστροφή του Θριάσιου-πεδίου από τα εργοστάσια και τις βιομηχανίες, μετά τις συνεχείς πυρκαγιές στις τελευταίες εστίες πνεύμονα και την εξάπλωση των εξοχικών κατοικιών σε κάθε γωνία της Αττικής, έρχεται τώρα η κατασκευή του Α.Τ.Σ. να επιβάλει τις αξίες του τσιμέντου και του

οικονομικού κέρδους αυτού του σάπιου πολιτισμού με ολοκληρωτική πλέον μορφή.

Παράλληλα, η Αθήνα γίνεται όλο και πιο ανυπόφορη με το κυκλοφοριακό της πρόβλημα. Το κράτος επιχειρεί να δώσει κάποια λύση σε αυτό με την κατασκευή του ΜΕΤΡΟ. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τις τελικές επιπτώσεις του ΜΕΤΡΟ στο κυκλοφοριακό. Αυτό όμως που γνωρίζουμε είναι πως ακόμα και αν με το ΜΕΤΡΟ μειωθεί σημαντικά ο χρόνος που θα χρειάζεται για μια διαδρομή από ότι τώρα με ένα τροχοφόρο, δεν σημαίνει απαραίτητα ότι αναβαθμίζεται και η ποιότητα ζωής.

Κινούμενοι στα τούνελ του ΜΕΤΡΟ θα αποτελούμε εργαζόμενους, άνεργους, φοιτητές ή παιδιά των φροντιστηρίων που φτάνουν πιο σύντομα στη δουλειά ή στο ραντεβού τους απονεκρώνοντας όμως πλέον την διαδρομή εντελώς από την ίδια της την ουσία : αυτή του να την βιώνεις, να μετακινείσαι δηλαδή μέσω ενός δρόμου που θα συμμετέχει στο οικιστικό περιβάλλον. Στην ίδια λογική της απονέκρωσης της ουσίας της διαδρομής ανήκει και η κατασκευή λεωφόρων ταχείας κυκλοφορίας εντός του οικιστικού περιβάλλοντος, οι οποίες θα καλύπτονται και από τις δυο πλευρές τους με ηχοπετάσματα. Έτσι λοιπόν, η ταχεία κίνηση σε μια λεωφόρο χάνει την επαφή της -ακόμα και την οπτική- με τον γύρω χώρο και ο γύρω χώρος χάνει την συνοχή του εφόσον διατρέχεται από την λεωφόρο.

Γιατί, όμως να την αφήσουμε αυτή την πόλη να πάει ακόμα περισσότερο χαμένη κάνοντας στην ουσία, και εμάς τους ίδιους χαμένους σε αυτήν; Γιατί να μην επιχειρήσουμε «να περάσουμε από την κυκλοφορία σαν συμπλήρωμα της εργασίας στην κυκλοφορία σαν ευχαρίστηση»;

Η αντίσταση στην αστική πολεοδομία μπορεί να εκδηλωθεί σε τόσα και τόσα πράγματα που βιώνουμε καθημερινά : από το κλείσιμο των ρεμάτων και την παράλογη αναδιάταξη της κυκλοφορίας στους δρόμους μιας περιοχής, όπως συμβαίνει με το Μπραχάμι, έως την κατασκευή τεράστιων καταστρεπτικών αεροδρομίων και λεωφόρων. Άλλωστε, υπάρχουν πολλοί τρόποι για να σταματήσεις τις μπουλντόζες ...

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗΝ ΑΣΤΙΚΗ ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΑ!!

Για επικοινωνία:
Τ.Θ. 72086
Τ.Κ. 16310
ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ
Με την ένδειξη
«ΑΜΟΝΙ»

Μαθητές για κατανάλωση

Θεωρείται τον εαυτό σας προϊόν (και μάλιστα ανταγωνιστικό); Αν όχι τότε πώς αφήνετε την επέμβαση τους στη δημιουργία, σκέψη και ανάπτυξη σας, πώς αφήνετε να σας «κατασκευάζουν» και να αποφασίζουν για την «προώθηση» σας;

Η παρέμβαση μου στην ομαλή (μέχρι στιγμής) σειρά διαδικασιών παραγωγής δεν είναι παρά μόνο ένας ιός ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ και υπενθύμισης της ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΣΟΥ, μέσα σε χώρο που θυμίζει εργοστάσιο, αλλά καλείται σχολείο.

Γιατί όμως να καλείται σχολείο και όχι σχολείο - εργοστάσιο αφού οι δραστηριότητες του είναι πολλαπλές πάνω στην κατασκευή του Προϊόντος μαθητή και μαθητή καταναλωτή, ταυτόχρονα.

Κύριες κατασκευαστικές δραστηριότητες: πρώτα απ' όλα η καταπάτηση της ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑΣ και ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑΣ ενός μαθητή, μετατρέποντας τον σε ένα πανομοιότυπο κομμάτι στη διαδικασία της παραγωγής (Καλούπωμα), που αν χαλάσει (δεν βαριέσαι) στα κρατικά καφάσια, υπάρχουν εκατοντάδες κομμάτια σαν κι αυτό, έτοιμα να το αντικαταστήσουν (όσον αφορά την κατανομή του στο μέλλον). Κατά την μετατροπή αυτή όμως, στο μυαλό του μαθητή, οργανώνεται και η κατάλληλη λογική, όπου χαρακτηρίζεται πλήρως κυριαρχική. Ο μαθητής, ανταγωνιστικό «προϊόν» πλέον, στη προσπάθεια του, να επιβληθεί ως καλύτερο «προϊόν» από τον συμμαθητή του, προσπαθεί να τον εξαλείψει, συνεπώς να κυριαρχήσει πάνω του (η ίδια τακτική ακολουθείται από όλα τα προϊόντα μαθητές).

Αυτή η νοοτροπία, σίγουρα είναι ότι καλύτερο (για αυτούς), αφού αδρανοποιεί τη σκέψη του, χάνει κάθε επαφή με την πραγματικότητα και κάθε στοιχείο συντροφικότητας και αλληλεγγύης με τον συνάνθρωπο του. Η νοοτροπία αυτή εξαφανίζει κάθε είδος συνασθίματος, μετατρέποντας των σε ένα άβουλο ον, που ζει στη δικιά του, προσωπική όσο και συλλογική ρουτίνα.

(«Όταν σβήνει το φως της σκέψης, γεννιέται μια σιγή» Ράουτερ.)

Κύριο συστατικό αυτής της νοοτροπίας, είναι και η απελπισία. Αφού κάθε φορά που γίνεται αναφορά στη βαθμολογία του ή στη συμπεριφορά του, ή ακόμα και στις απουσίες του, η απελπισία του εμφανίζεται σαν τον χρόνο που φθείρει το μυαλό του, κάνοντας τα όνειρα και τις ελπίδες του να ξεφτίζουν, κάνοντας τον να χλομάζει στην σκέψη αυτή.

Η αναφορά μου, σίγουρα ήταν το ελάχιστο μπροστά σ' αυτά που μπορούν να ειπωθούν για το σχολείο, αλλά εδώ γεννιέται το ερώτημα, σε όλα τα παραπάνω, θα μείνουμε απαθής (;) περιμένοντας την διανομή μας, σαν προϊόντα στην SUPER MARKET κοινωνία μας.

Το μέλλον που υπόσχονται σίγουρα είναι καλό, αφού θα κερδίσουν από εμάς. Τα προϊόντα 1 θα κατασκευάζουν τα προϊόντα 2. Τα προϊόντα 2 θα

αγοράζονται από τα προϊόντα 3 (καταναλωτές), με το κοινό σημείο ότι όλα τα κέρδη των προϊόντων 1,2,3, θα δίνονται σε αυτούς.

Αξίζει; Και αν δεν αξίζει αυτό, πόσο αξίζει να χάσουμε την μοναδικότητα μας, την σκέψη μας, τη συντροφικότητα μας, να είμαστε καταδικασμένοι στην πίεση τους και υποχείρια στο παιχνίδι τους;

Μην είσαι απαθής, οργανώσου και δράσε, η δράση αντικαθιστά τα δάκρυα. Δεν πρέπει να αφήσουμε τα όνειρα μας, ξεχασμένα στα τελευταία θρανία.

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΔΟΥΛΕΥΤΗ ΜΟΡΦΗ ΤΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ - ΜΑΘΗΤΩΝ ΝΑ ΕΝΑΝΤΙΩΘΕΙ ΣΤΟΥΣ ΠΑΡΑΓΩΓΟΥΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΤΕΛΟΣ ΣΤΟΝ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗΣ.

Σπύρος Δαπέργολας Απεργία πείνας από 9/11/96.

Από τις 9 Νοέμβρη ο Σπύρος Δαπέργολας ξεκίνησε απεργία πείνας, μη έχοντας άλλη επιλογή, Άλο όπλο απέναντι στο τέρας που ονομάζεται «Δικαιοσύνη».

Στις 21 Ιούνη 1995 ο Σπύρος Δαπέργολας και ο Μάριος Χρυσοστόμου συλλαμβάνονται κατά την διάρκεια αποτυχημένης ληστείας στη τράπεζα Αττικής στην Δάφνη. Τον Νοέμβρη του ίδιου χρόνου οι διωκτικές αρχές του φορτώνουν άλλη μια ληστεία (συνηθισμένη τακτική πλέον) στην τράπεζα Εργασίας στην Πλατεία Αμερικής.

Όμως από το δεύτερο αυτό σενάριο των μπάτσων, βρέθηκε μπλεγμένος εκτός από τους παραπάνω και ο Κώστας Καλαρέμας, Αφού σύμφωνα με την κατάθεση Αγγελίδη, αποτελούσαν συμμορία και διέπραξαν μαζί την ληστεία στη τράπεζα Εργασίας. Ο Κώστας Καλαρέμας μετά από την προφυλάκιση του ξεκίνησε απεργία πείνας και τελικά μετά την κατάρρευση της γελοίας αυτής σκευωρίας, αποφυλακίστηκε.

Δεν συνέβη όμως το ίδιο και με τους Δαπέργολα - Χρυσοστόμου καθώς η Οδύσσεια τους Συνεχίστηκε εφόσον συνεχίστηκαν να εκδίδονται εντάλματα εναντίον τους. Και τον Νοέμβρη του 96 παρατάθηκε η προφυλάκιση του (18 μήνες) κατά 6 μήνες. Αυτό σημαίνει ότι η πρώτη ποινή (τράπεζα Αττικής) θα ανακοινωθεί αφού θα έχει συμπληρώσει 2 χρόνια προφυλάκισης, έπειτα ακολουθεί το εφετείο και κατόπιν η δική για την υποτιθέμενη ληστεία στην τράπεζα Εργασίας και πιθανότατα το εφετείο της.

Αυτές οι εξαντλητικές μέθοδοι που χρησιμοποιεί η «Δικαιοσύνη» μετά απανωτά εντάλματα συλλήψεως, έχουν ως σκοπό την

4 Το Αμόνι Των Δυνάμεων

χρόνια ταλαιπωρία και εξόντωση του κρατούμενου μέσα στις φυλακές.

Ο Σπύρος έκανε μια επιλογή, τη μοναδική ίσως που του επιτρέπουν οι περιστάσεις. Μια επιλογή που δείχνει αυτοσεβασμό πάνω από όλα και που εντέλει είναι η απάντηση στο βρόμικο και σάπιο καθεστώς που ονομάζεται «Δικαιοσύνη».

Το θέμα είναι ως ποτέ θα βλέπουμε ανθρώπους κλεισμένους μέσα σε κελιά, ως τότε η αξιοπρέπεια και η ζωή μας θα είναι μπαλάκι στα χέρια τους, ως ποτέ θα αποφασίζουν για μας, ως τότε.....

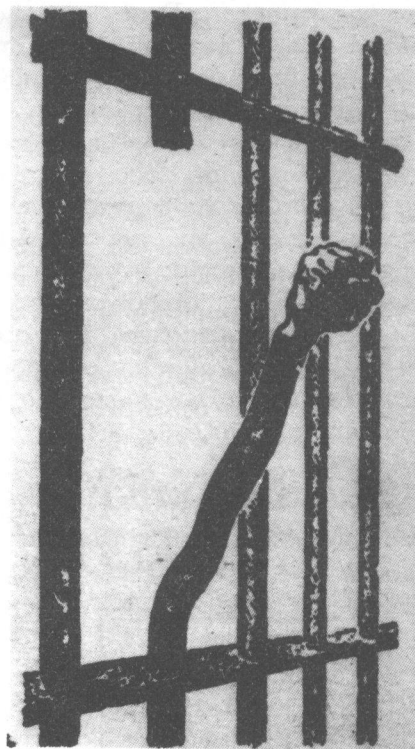
Το παρακάτω κείμενο διαβάστηκε στην συνανλία αλληλεγγύης στον Σπύρο Δαπέργολα στις 21/12/96 :

«Ο Σπύρος Δαπέργολας συνελήφθη πριν ενάμιση χρόνο για ληστεία σε τράπεζα. Το κράτος, χρησιμοποιώντας το μονοπώλιο του να ασκεί βία με την καλύψει τον νόμον, τον φυλάκισε και του φόρτωσε όσες ληστείες περίσσευαν από τα αρχεία της αστυνομίας.

Η αστική νομιμότητα που το κράτος επικαλέστηκε για να τον φυλακίσει, τώρα την αρνείται. Και έτσι μένει ακόμα έγκλειστος, παρόλο που εξέτισε το 18μηνο της προφυλάκισης που του επέβαλαν.

Εμείς στεκόμαστε στο πλευρό του Σπύρου Δαπέργολα που άρχισε απεργία πείνας από τις 9/11 και απαιτούμε την δίκαιη αποφυλάκιση του από τα ιδρύματα της κρατικής εκδίκησης τώρα.»

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΟΜΗΡΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΣΠΥΡΟ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑ